

29 postkort

Af Torben Munksgaard, fra Kbh Læsers festivaludgivelse, november 2019

Når du læser dette, er jeg alene. Jeg sidder i min lænestol, som jeg har placeret lige ved altandøren ud til baggården. Jeg købte den for nogle år siden; forhandleren havde købt et parti møbler hjem fra regeringskontoret i Cape Town og ompolstret dem. Måske sidder jeg lige nu i en lænestol, Nelson Mandela engang har siddet i. Hvem ved? Jeg fornemmer på ingen måde historiens vingesus fra min plads i skyggen, men jeg har været alene for længe, ensomhedens seismograf sanser ingen skælv. Så det kan da godt være. Måske sad han her, hvor jeg lige nu sidder, alene og godt isoleret i min egen lille treværelses apartheid. Måske er det sådan, måske er jeg den næste store helt.

*

Når du læser dette, er jeg borte. Ligesom når du kigger på nattehimlen og ser et lys fra en fjern stjerne, som for længst er forsvundet. Tusinder af lysår borte døde den ud, mens der stadig var dinosaurer på Jorden. Forfatteren til denne tekst har for længst rejst sig, afleveret sit manuskript og er gået i Kvickly. Når du læser i en bog, kigger du på stjernerne.

*

Når du læser dette, cykler jeg. Jeg passerer fremmede mennesker. Jeg tænker på andre uden et ord. Jeg drejer om hjørner og forsvinder og dukker op igen i glimt. Jeg cykler på Stockholmsgade, på Serbiensgade, på Viborggade, jeg cykler forbi dig i hele verden.

*

Når du læser dette, drømmer jeg. Jeg drømmer om en gnom. Jeg møder ham på Amager Fælled og tager ham med hjem. Om aftenen taler vi et fremmed sprog til hinanden, ordene består af glossolalier; vi taler i tunger, vi taler i munden på hinanden. Gnomen er eunuk, og han flytter ind i et hjørne af min lejlighed. Jeg drømmer, at vi drikker og slås. Han sidder overskrævs på mig og

dundrer sine næver ned i min brystkasse, så det fremkalder en buldrende lyd, der minder om galopperende heste. Som barn faldt jeg af en hest, måske er det det, han prøver at fortælle mig? Måske er det noget vigtigere, måske at savnet alene slår løs på mit bryst, for at mit hjerte kan slå igen?

*

Når du læser dette, eksisterer jeg. Jeg skriver det, du læser. Vi mødes aldrig, sammen lever vi hver for sig. Det føles som at stå og kigge ud ad vinduet, men aldrig gå ud. Man har hele verden for sig selv. Man ejer vejene væk.

*

Når du læser dette, er jeg fremmed for dig. Jeg er forfatteren til denne tekst, men du ved stadig ikke meget om mig. Du ved, at jeg ejer en lænestol, en cykel, hvad mere? At jeg drømmer besynderlige drømme. Men vidste du, at jeg stadig – i en alder af 44 – er et mismodigt og forvirret menneske? At jeg ikke længere ved, hvad der kan gøre mig lykkelig, og derfor er ulykkelig? Vidste du, at jeg bare er en lang række af ord, sætningskonstruktioner, tanker, at jeg kun er synapser i din hjerne? En fremmed følelse, de sædvanlige uforståelige fornemmelser, denne tanke: Hvem er jeg?

*

Når du læser dette, står tingene i genitiv. Jeg er angstens høst. Du er omsorgens store siloer. Det er morgen, jeg går ud ad Blegdamsvej, på min venstre hånd ligger Rigshospitalet som en kold radiator. Jeg er dine hænders form. Hvis du dør fra mig, er jeg ingenting's ejefald.

*

Når du læser dette, er jeg hasteindlagt. Væggene er hvide, sygeplejersken er klædt i blå. Hun har grønne øjne, hendes hænder er bløde. Uden for vinduet driver skyerne over himlen, de spejler sig i hendes blik. Vi kigger på den samme himmel.

*

Når du læser dette, har jeg inviteret hende ud. Vi sidder over for hinanden på en restaurant i Indre By. Vi spiser saltstænger, vi knaser dem langsomt, men efterhånden hurtigere og hurtigere, som lunter svinder de ind, indtil vores ansigter er så tæt på hinanden, at hendes ånde kunne være min.

*

Når du læser dette, er det snart jul. Vi går hånd i hånd gennem Kompagnistræde i november. Hun er direktør, stjernehimlen er hendes firma. Jeg udpeger det eneste stjernebillede, jeg kender, det er et, jeg selv har opfundet, ni stjerner i formation, der har fået navnet *Diskodansere*. Opkaldt efter den, der med let spredte ben står og peger op på himlen.

*

Når du læser dette, kysser hun mig. Vi står foran hendes opgang. Og så snart døren smækker, tænder lyset i opgangen, den fører lige op i himlens mørke. Hele vejen hjem tænker jeg på hende, jeg savner hendes små kyndige kys, forelskelsen er en følelse af uduelighed, sådan må det nødvendigvis være, jeg har svært ved at finde hjem, jeg har svært ved at tænke klart, jeg har svært ved at trække vejret normalt. Heldigvis glemmer jeg hende over tid. Hun bliver en anden, hun bliver fremmed igen, og jeg finder omsider hjem. Døren binder en smule som i de gode gamle dage, min ensomhed føles som en varm dyne.

*

Når du læser dette, læser jeg. Jeg læser for at mindes hende. Jeg læser bøger af belgiske og polske forfattere, jeg læser Peter Terrins *Vagten* og Stanisław Przybyszewskis *Androgyne*. Jeg læser om at stå vagt om sin egen eksistens, jeg læser om det dobbelte køn. Du kender mig allerede lidt bedre, når jeg læser. Du læser, at jeg læser, at jeg har lukket mig om mig selv, så du kan få plads i mig. Jeg er en fortælling om dig.

*

Når du læser dette, er jeg en mumitrold. Jeg bor i de finske skove, jeg er bange og urolig. Min mor læser bøgerne højt for mig som barn, jeg fortæller dig om min barndom. Du er også en mumitrold, du sidder under din dyne med en lommelygte og betragter billederne. De godmodige væsener med store muler og små ører. De forener os, mere end menneskene er vi forenet af mumitrolde.

*

Når du læser dette, har jeg nået et nulpunkt. Mit liv synes efterhånden kun at bestå af gentagelser, som at læse den samme bog igen og igen. Eller som at læse forskellige bøger og synes, at de minder om hinanden. Den samme fortælling med forskellige ord. Forskellige supermarkeder med de samme varer. Det samme par sko uanset hvor jeg går. Den samme smag af blod. Den samme filosofihistorie. De samme tulipaner. Den samme bitre erkendelse af, at jeg aldrig får hende at se igen, hun, der også er den samme som altid, det samme fravær, det samme savn.

*

Når du læser dette, er jeg ord. Jeg er denne sætning: Jeg er smerten selv. Lorem ipsum. Uden hende er jeg mumletekst, jeg er nonsens. Gnomen er tilbage i mine drømme, han er kamplysten. Vi vrøvler, mens vi slås. Han gennembanker mig, min krop tæskes tom for galde, og næste morgen vågner jeg med et klarsyn: Hvordan vinde hende tilbage? Hvordan vende tilbage? Byen er fyldt med vanvidscyklister, jeg tænker, at det er let nok. Ved Vestre Søgade går jeg ud foran en ung kvinde på cykel, hun har en airbag spændt om nakken. Vi styrter. Jeg tænker på dengang, jeg faldt af en hest, jeg er stedkendt i faldet. Med knæ og hænder først rammer jeg fortovet, huden flås op. Ved siden af mig ligger kvinden med airbagen slået ud om ørerne og minder mig om en astronaut. Hun kigger forskrækket på mig. Hun kommer langt ude fra rummet og har aldrig før set blod. Jeg holder min hånd op, jeg bløder, jeg er et menneske, jeg er okay.

*

Når du læser dette, får jeg plaster på. På hospitalet tilser min elskede mig. Hun smiler til mig, hendes berøringer er blide. Sådan er det at være digter, det, der gør mig attraktiv, er min smerte. Det

er kun en lille skramme, siger hun. Jeg tænker, at det er godt nok, mere behøves ikke, bare et lille digt. Udenfor er himlen blå som hendes kittel, en flok måger kredser omkring som knapper i kitlen. Hun udskriver mig lidt over fire om eftermiddagen. Jeg går nyforelsket hjem ad Møllegade, mågerne spredes på himlen over mig, kitlen knappes op.

*

Når du læser dette, er jeg queer. Min længsel er en kvindes, min utålmodighed er en mands, min afmagt er et simpelt menneskes. Hun ringer ikke. Hun svarer ikke. Hospitalet ligger som en stor, hermetisk lovtekst, som jeg er ude af stand til at dechifrere. Hun går rundt derinde med figur som en paragraf; kurvet, svungen, utilnærmelig, tilknappet.

*

Når du læser dette, er jeg i Randers. Hvor ellers tage hen, når man er ulykkelig? København kan ikke rumme alle mine følelser. Hovedstaden har ingen krop. Jeg ligger på sengen på mit hotelværelse og kigger op i det hvide loft. Sådan ser Randers altså ud. Jeg lukker øjnene, betragter flimmeret bag øjenlågene. I formationer spredes lysglimt hen over nethinden, blinkende prikker venter på, at tanken trækker en streg imellem dem. Da jeg har set nok af Randers, begynder det at regne. Jeg rejser mig, går ned i hotelbaren og bestiller en drink med paraply.

*

Når du læser dette, har jeg sex. Jeg ligger sammen med en kvinde. Eller er det en mand? Det er mørkt, jeg kan ikke se, hvem det er. Har det nogen betydning? Jeg er et moderne menneske, jeg tænker mest på mig selv. Mine orgasmer er private og ubeskrivelige, når jeg kommer, fylder jeg hele universet. Efter sex er jeg ingen igen.

*

Når du læser dette, er jeg træt. Hele vejen hjem i toget sidder jeg i en fjern døs, landskaberne farer forbi og igennem mig, jeg fyldes af marker og træer og vejbovme og huse og køer og læhegn og

heste og landeveje og søer og elmarter og byer og stationer og skyer formet som næsehorn og savanner og ørkner og urskove og mangrovesumpe og flamingoflokke og aber og bjerge og elefanter og verdenshave og indlandsis og planeter og engle og kentaureer og alfer og gnomer. Jeg ankommer med landskabet inden i mig, landet strækker sig fra min pande til mine fødder, jeg går hjem med følelsen af at være skæbnen selv, mine skridt vugger en anden verden inden i mig. Jeg går hjem med denne tekst inden i mig, jeg er din lille gnom i drømme. Når du læser mine ord, drømmer du min drøm.

*

Når du læser dette, er jeg uendelig langt væk. Og helt tæt på. Jeg er uendelig langt væk og helt tæt på. Som en stjerne på nattehimlen, som et atom langt inde i din elskedes blik.

*

Når du læser dette, er jeg velklædt. Jeg går ned ad gaden iført jakkesæt, jeg har hvid skjorte på, sort slips, blanke sko. Jeg har hat på, en sort trilby, jakken er enkeltraded med smalt revers. Jeg har uniformeret mit udtryk til det ukendelige, ingen aner, hvem jeg er, jeg bærer med slips min byrde. Alle kan se, at jeg er deprimeret.

*

Når du læser dette, drikker jeg whisky. Jeg har ikke forstand på whisky. Den kunne være skotsk, det er den nok. Ierne staver det med e: *whiskey*. Ligesom de fleste bourbonproducenter. Jeg antager, at det er en skotsk whisky, jeg drikker. Sproget afgør sagen. I digtet er hun borte, for evigt borte, selv om hun i virkeligheden bare er cyklet i modsat retning.

*

Når du læser dette, svirrer forårsdagen af dobbelte X-kromosomer. Jeg krydser Dronning Louises Bro, mens jeg tænker på hende. Hun knapper langsomt sin blå kittel op. Luften er frisk, til begge sider ligger Søerne, overalt små, krappe bølger, pigerne på broen. Jeg går i den varme vind, jeg

sveder, under skjorten løber den salte væske ned over huden, saltkrystaller opløst i vand. Jeg møder pigernes blikke, fyndige blikke, vi mødes og forlader hinanden igen, vi opløses i tid, vi er verdens sved.

*

Når du læser dette, ydmyger jeg mig selv. Jeg fortæller dig, hvordan jeg har det, hvem jeg savner, hvad jeg frygter, hvorfor jeg ikke kan sove. Jeg står nøgen foran dig, mens du studerer mig indgående. Jeg ved ikke, hvis perversion der er størst.

*

Når du læser dette, kigger jeg op i zenit. Jeg udpeger himmelrummet. Jeg er den ensomme diskodanser, stjernerne på himlen over mig drejer og roterer som en gigantisk diskokugle. Det er en astronomisk fest. Overalt omkring mig spreder et landskab af saltstænger sig, alting knaser, når jeg går, mit liv er en erindring om hende, overalt er himlen blå som kitler, overalt smager havet salt.

*

Når du læser dette, er kærligheden ægte. Den er gemt langt bort i en sikret bankboks som en guldbarre eller en diamant eller et vigtigt dokument. Kærligheden er ægte og derfor utilgængelig.

*

Når du læser dette, øser det ned. Jeg sidder i min lænestol og kigger ud. Jeg er nået til vejs ende, det blev ikke nogen lykkelig slutning. Det blev en ny begyndelse. Og jeg håber, du vil læse den; vil du læse den, du, der sidder og læser, vil du?

*

Hvis du læser dette, er du nået til Å i alfabetet. Der er ikke flere bogstaver tilbage, jeg har ikke mere at sige. Det er sen aften, København ligger oplyst i mørket, og jeg forestiller mig, at du befinder dig

et sted derude. Du ser godt ud. Du er belæst. Du kigger i min retning, i et kort øjeblik har vi øjenkontakt. Det føles som en evighed. Det føles som at have et andet menneskes tillid. Og så tænder lyset, alt ligger ubeskrevet, og jeg er igen alene.